

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. O.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w W.. z dnia 15 grudnia 2015 r.,

sygn. akt V Ca (...), wydanym w sprawie z wniosku M. O.

przy uczestnictwie M. J., K. K., A. L., P. L., I. S. i E. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2018 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w W..

z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt V Ca (...),

1) oddala zażalenie

**2) ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania
związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę wnioskodawcy M. O. o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 grudnia 2015 r., oddalającym wniosek o zasiedzenie wskutek nie spełnienia przesłanki samoistnego posiadania nieruchomości. Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie I CSK 385/16 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy.

Odrzucenie skargi o wznowienie postępowania nastąpiło ze względu na jej bezzasadność wynikającą z braku spełnienia przesłanek określonych w powołanym przez wnioskodawcę art. 403 § 2 k.p.c.

Skarżący wskazał na dokumenty odnalezione pod koniec stycznia 2017 r., których treść miała mieć wpływ na wynik sprawy. Jednakże, zdaniem Sądu Okręgowego jest niewiarygodne oraz sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego odnalezienie dokumentów we własnym domu dopiero po wielu latach prowadzenia postępowania, świadczy to ponadto o braku staranności procesowej podmiotu wszczynającego i prowadzącego postępowanie o zasiedzenie. Wskazane dokumenty nie potwierdzały własności nieruchomości, jak twierdził wnioskodawca, tylko gospodarowanie na niej, a zgromadzone dowody w sprawie przekonały co do własności matki wnioskodawcy, wykonującej swoje prawo do nieruchomości aż do śmierci w 1998 r. Toteż Sąd uznał, że wnioski dowodowe, których dopuszczenia domaga się obecnie skarżący nie będą mogły skutkować zmianą okoliczności faktycznych i oceny prawnej sprawy, której dotyczy wznowienie, gdyż nie odnoszą się do istoty uznania przez Sąd przyczyn oddalenia wniosku o zasiedzenie. Odrzucenie skargi nastąpiło na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 410 § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie i odrzucenie skargi, art. 403 § 2 k.p.c., także w związku z art. 410 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i odrzucenie skargi. Z ostrożności wnioskodawca podniósł naruszenie art. 410 § 2 przez jego niezastosowanie oraz art. 403 § 2

w związku z art. 410 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i odrzucenie skargi, a także art. 233 § 1 oraz art. 217 w związku z art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. przez odmowę wiarygodności twierdzeniom wnioskodawcy w skardze. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W dwóch odrębnych odpowiedziach na zażalenie kolejni uczestnicy wnieśli o oddalenie zażalenia w całości, a także wnioskowanych dowodów oraz zasądzenie na rzecz poszczególnych uczestników kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego jest prawidłowe, a zażalenie na nie podlega oddaleniu. Wznowienie postępowania może nastąpić w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Gdyby nawet nie uznać za wystarczającą argumentację Sądu drugiej instancji odnośnie do możliwości nagłego i niespodziewanego wykrycia takich środków dowodowych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., II CZ 91/16, z dnia 27 czerwca 2017 r., II CZ 45/17 oraz z dnia 28 czerwca 2017 r., IV CZ 34/17), które zmieniałyby stan faktyczny sprawy, to i tak wystarczy ocena tych dowodów jako nie mających wpływu na istotę rozstrzygnięcia w kwestii braku przesłanki do zasiedzenia nieruchomości, jaką jest jej posiadanie samoistne. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia i wcześniejszego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 grudnia 2015 r., problem samoistności posiadania po stronie poprzedników prawnych wnioskodawcy był ustalany w oparciu o szczegółowo wskazane dowody i dwukrotnie rozpatrywał tę przesłankę Sąd Okręgowy, dochodząc do tych samych wniosków. Rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy musi wstępnie rozpatrzyć wagę przedłożonych nowych dowodów w sprawie. Ocena, czy nowe dowody wykryte przez stronę mogą mieć wpływ na wynik sprawy mieści się w zakresie badania wystąpienia wskazanej przez skarżącego podstawy wznowienia,

ponieważ stwierdzenie, że spełnione są przesłanki z art. 403 § 2 k.p.c. jest możliwe tylko wtedy, gdy tego rodzaju możliwe oddziaływanie faktu lub dowodu zostanie dostrzeżone. Zbadawszy to należało dojść do wniosku, że dowody, na które obecnie wskazuje wnioskodawca nie mają takiego charakteru, aby wyrzucić skutek w postaci zmiany okoliczności faktycznych i oceny prawnej sprawy. Jak trafnie stwierdza Sąd w zaskarżonym postanowieniu, z powołaniem się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., III CZ 7/17, nie odnoszą się one do istoty uznania przez Sąd Okręgowy przyczyn oddalenia wniosku o zasiedzenie (zob. również postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., III CZ 48/16 oraz z dnia 20 lipca 2017 r., IV CZ 13/17).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 398²¹ k.p.c.

jw